

[Justitsministeren.]

get saadant. Naar alle andre Kreditorer kan finde sig i og skal finde sig i, ifald der gennemføres en Tvangsakkord, at de ikke faar mere end det, der bliver udløddet til dem, saa maa ogsaa Pantekreditorerne kunne finde sig deri i det Omfang, deres Pant ikke dækker Fordringen. Der sker dem aldeles ingen Uret ved Gennemførelsen af dette Forslag, som — det slutter jeg med at sige — er en absolut Nødvendighed for, at der kan blive Tvangsakkord overfor Landbrugsejendomme. Ellers berøver man dem, der dyrker den danske Jord, det Gode, som Byboerne har i, at de under visse Omstændigheder kan faa en Tvangsakkord med deres Kreditorer.

Rytter: Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Jensen [Aale]) fandt det mindre nødvendigt, at jeg havde talt om første Prioritetshavers Stilling, for første Prioritet var altid sikret, saa første Prioritetshaver kunde man ganske roligt springe over. Det ærede Medlem vil imidlertid lægge Mærke til, at Lovforslaget ogsaa berører første Prioritetshavere, idet det udtrykkelig undtager Kreditforeningsobligationer, saa det er et Spørgsmaal, som selve Lovforslaget giver Anledning til at tale om.

Det ærede Medlem spurgte mig om, hvad Fornøjelse man har af at have Penge til gode hos en, der intet er værd. Det kan for saa vidt være rigtigt nok, men det bør være Kreditor, der træffer Afgørelsen. Skifteretten skal ikke afgøre, om vedkommende er noget værd; den, der har Pengene til gode, vil helst selv staa med Afgørelsen. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem vilde være ked af, om hans økonomiske Forhold skulde bedømmes af en tredje Mand.

Den ærede Ordfører for de Radikale (Veistrup) udtalte, at dette Forslag er et Led i hele den Kriselovgivning, som man er kommet ind paa i den senere Tid, og det ærede Medlem fandt, at vi var noget ængstelige for, at Panteretten skulde blive ødelagt. Ja, det er vi, fordi vi mener, at det, at man kan faa Pant, det, at Landbruget er saa heldigt stillet, at der er visse Ting, som man paa Grund af vor Lovgivning kan give god Sikkerhed i, er til stor Gavn for Landbruget. Det ærede Medlem maa ogsaa være klar over, at man har bestræbt sig for i Byerne at faa en lignende Institution, men det er ikke lykkedes. Derfor har man søgt at klare sig med betinget Ejendomsret, ved at overlade Varer

i Konsignation og paa mange andre Maader; men man har ikke været saa heldig at finde noget, der kunde sammenstilles med Panterettigheder i fast Ejendom paa Landet.

Det ærede Medlem ansaa det for uheldigt, at Kapitalen var for let tilgængelig, og mente, at deri laa egentlig Hovedvanskeligheden. Ja, hvis vi gennemfører en Lov af den Art, der her er Tale om, tror jeg, vi vil opnaa, at Kapitalen ikke bliver let tilgængelig for Landbruget, for man vil være bange for at anbringe sin Kapital, naar Lovgivningsmagten kan gribe ind, saaledes som det her er foreslaaet.

Den højtærede Justitsminister kom jo noget let over Gendrivelsen af de Argumenter, jeg har stillet op, ved blot at sige, at det var Vejr møller. Den højtærede Minister skulde hellere komme med reelle Grunde. Jeg gik ind paa et af Ministerens Hovedargumenter: at han ikke vilde have, at Panthaverne skal sidde paa Lur — den højtærede Minister brugte stærke Udtryk, navnlig i det andet høje Ting, om denne Panthaver, der sidder og venter paa, at Forholdene skal forbedres, for saa at træde til og tage det, der er Udbyttet af Akkorden —, og jeg henviste til, at det netop er noget saadant, Ministeriet har muliggjort gennem den vedtagne Akkordlov, ifølge hvilken Panthaveren kan faa indtil 35 pCt., hvis Ejerens økonomiske Forhold forbedres, medens han intet faar, hvis de forværres. Den højtærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, at ifølge Akkordloven er det en Forudsætning, at Smør og Flæsk stiger i Pris. Ja, selvfølgelig, men det er jo ogsaa noget, der stiller Debitor bedre. Ved Udarbejdelsen af den ene Lov gør man altsaa een Betragtning gældende, men ved Affattelsen af en anden den stik modsatte.

Den højtærede Justitsminister mente, at navnlig jeg ikke burde sige, at Skifteretten her var ude af Stand til at dømme, thi Dommerne dømmer jo i mange Sager, de ikke har noget personligt Kendskab til. Den højtærede Justitsminister vil forgæves lede efter Ordet „dømme“ i min Tale; jeg talte om Vurderinger; det er Vurderinger, der her er Tale om. Den højtærede Justitsminister siger, at man kan indhente Oplysninger andetsteds fra. Men hvorfor staa der saa ikke i Lovforslaget, at man kan overlade Vurderingen til en Myndighed, som er vant til at vurdere, hvorfor henlægger Lovforslaget Vurderingen til Skifteretten? Saa foreslaa en anden Myndighed, som kan vurdere, og som er inde